

Marjon
Hoffman

Floor trekt door!

met tekeningen van
Georgien Overwater

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Regel 1

Als je naar de bakker gaat
moet je netjes op je beurt
wachten, ook al ben je een
schattig oud mannetje!

Regel 1

Als ik vrijdagmiddag uit school kom, staat mijn moeder in de keuken. Ze heeft twee grote boodschappentassen vol lekkers gekocht voor het weekend en zet alles op het aanrecht.

‘Floor, zou jij nog even voor mij naar de bakker willen rennen om een paar van die lekkere kaiserbroodjes te halen?’ vraagt ze. ‘Er ligt een tientje op het ladekastje.’

Ik vind het prima en gris meteen het tientje van de kast. Ik ben zelf ook dol op kaiserbroodjes, omdat het van die lekkere harde bolletjes zijn die mijn moeder altijd even in de oven doet.

‘Neem er maar een stuk of acht, voor iedereen twee,’ zegt mijn moeder.

‘Oké!’ roep ik terug. Ik sla de deur achter me dicht en ren de straat uit.

Bakkerij Van Buuren is bij ons om de hoek. We zijn allemaal gek op de broodjes van Van Buuren.

Zodra ik bij de bakkerij aankom, zie ik dat ik niet de enige ben. Het is er hartstikke druk. Dus ik ga netjes achter de groep wachtende mensen staan.

Het duurt lang, maar voor die lekkere kaiserbroodjes wil ik best even wachten. Elke drie minuten schuif ik een piepklein stukje op.

Ik sta al een kwartier in de rij, als er een oude meneer binnenkomt. Hij heeft grijze krullen en draagt

Floor

een bril en een hoedje. De meneer kijkt niet naar de andere mensen, dus ook niet naar mij. Telkens als ik een klein stukje naar voren schuif, zie ik de voeten van de oude meneer ook een paar centimeter naar voren bewegen. Maar ik probeer er niet op te letten en wacht geduldig op mijn beurt.

Na twintig minuten is het dan eindelijk zover en kijkt de bakker mij aan. 'Wat zal het zijn?' vraagt hij vriendelijk.

'Ik wil eh...' begin ik. Maar net als ik mijn bestelling wil opsommen, doet de oude meneer ineens een grote stap naar voren.

‘Acht kaiserbroo...’ stamel ik, maar hij is al aan het bestellen.

‘Ik wil graag een half bruin gesneden, twee volkorenbolletjes en zeven kaiserbroodjes,’ zegt hij zonder opzij te kijken.

Ik vind het maar brutaal, ik stond al ruim twintig minuten te wachten en dan dringt die oude meneer ineens voor.

‘Sorry meneer, ik heb nog maar zes kaiserbroodjes,’ zegt de bakker.

‘Oké,’ bromt de oude man terug en ik zie hoe de bakker de voor mijn neus weggekaapte kaiserbroodjes in een zakje doet.

Ook dat nog, alle kaiserbroodjes op!

Als ik aan de beurt ben liggen er alleen nog een paar vieze volkorenbolletjes en hele broden waar ik niets aan heb.

‘Doe maar vier volkorenbolletjes,’ zeg ik sip, dan heb ik in elk geval toch niet helemaal voor niets gewacht. De bakker lacht vriendelijk naar me, maar ik kan er geen lachje meer uitpersen. Hij zag toch ook dat die oude meneer gewoon voor zijn beurt ging!

Thuis kwak ik de zak met volkorenbolletjes boos op het aanrecht.

‘Hé, doe eens voorzichtig!’ roept mijn moeder geschrokken.

‘Het komt allemaal door die voordringer dat wij nu geen kaiserbroodjes hebben!’ zeg ik boos.

‘Doe toch eens rustig, Floor!’ zegt mijn moeder.

‘Wat is er nou precies aan de hand?’

‘Een stomme oude meneer ging voor zijn beurt en kocht alle kaiserbroodjes!’ snauw ik. ‘En dat deed hij expres!’

‘Ach, Floor, zo’n oud mannetje, die was waar-

schijnlijk een beetje
vergeetachtig. Zoiets
doe je toch niet expres!
Mijn moeder glimlacht,
maar ik kan er helemaal niet
om lachen. Hij mag dan wel
oud zijn, dat mannetje,
maar dat geeft hem nog niet

het recht om voor te dringen!

‘Morgen heeft de bakker weer nieuwe kaiser-
broodjes, dan proberen we het gewoon weer
opnieuw,’ zegt mijn moeder.

De volgende ochtend geef ik me vrijwillig op om naar
de bakker te gaan om nieuwe kaiserbroodjes te halen,
maar het hoeft al niet meer.

‘Kees is al onderweg,’ zegt mijn vader vrolijk
en mijn moeder neemt een slok van haar thee.

Ik schuif aan de ontbijttafel en pel een
hardgekookt ei voor mezelf. Als ik het ei bijna
helemaal heb gepeld, hoor ik hoe de voordeur
met een harde klap dichtslaat. Kees komt de
keuken binnen en hij heeft een knalrode kop.

‘Wat is er met jou?’ vraagt mijn moeder
bezorgd.

‘Ik stond al een uur in de rij bij de bakker, komt er ineens een meneer binnenlopen die gewoon voor zijn beurt gaat! Hij bestelde zeven kaiserbroodjes en toen was er nog maar één over!’

Dat klinkt me bekend in de oren. ‘Hoe zag hij eruit?’ vraag ik.

‘Hij had grijze krullen en een bollig hoedje en een bril,’ vertelt Kees.

‘Het is datzelfde mannetje weer!’ roep ik tegen mijn moeder. ‘Zie je wel dat hij helemaal niet zielig en vergeetachtig is! Hij doet het gewoon expres!’

Ik ben blij dat ik niet meer de enige ben die erin is geluisd door het voordringende mannetje.

Maar mijn moeder doet er nog steeds erg makkelijk over en ze schudt lachend haar hoofd. ‘Wat een vlerkje!’ lacht ze. ‘Had ie jullie even te pakken!’

Ik kan het echt niet uitstaan dat mijn moeder blijft doen of het een schattig oud mannetje is en kijk haar

boos aan. ‘Hij is niet schattig! Het is een vieze, vuile voordringer!’ roep ik.

Kees en ik zitten nu allebei boos aan het zaterdagontbijt en delen samen het laatste kaiserbroodje. We zeggen het hele ontbijt niks meer, zo boos zijn we op dat gemene oude mannetje.

Als ik de volgende vrijdag uit school kom zitten mijn vader en Kees in de keuken.

‘Is mama er niet?’ vraag ik.

‘Nee, die is even naar de bakker,’ zegt mijn vader. ‘Ze wilde nog wat lekkere dingetjes halen voor morgen.’

Ik schenk een glas melk in en ga bij mijn vader en Kees aan de keukentafel zitten.

‘Hè verdorie!’ horen we op het tuinpad. Het is de mopperende stem van mijn moeder. Ze loopt de keuken binnen en kijkt als een oorworm. ‘En, wat

denken jullie! Kom ik bij bakker Van Buuren, komt er vijf minuten na mij een ouwe vent binnen die alle lekkere dingen heel brutaal voor mijn neus weg bestelt! Dus ik denk ik spreek hem erop aan. Doet ie gewoon of ie gek is!

Mijn moeders stem klinkt helemaal hyper, ze windt zich echt heel erg op. Maar Kees en ik blijven rustig. Nu weet mijn moeder ook eens hoe vervelend die voordringer is.

‘Die stomvervelende ouwe vent!’ moppert mijn moeder.

‘Aah, mam, zo’n vergeetachtig schattig oud mannetje, die doet zo iets toch niet expres...’ zeg ik kalm.

En Kees schudt lachend zijn hoofd.

‘Wat een vlerkje, had ie jou even te pakken!’

